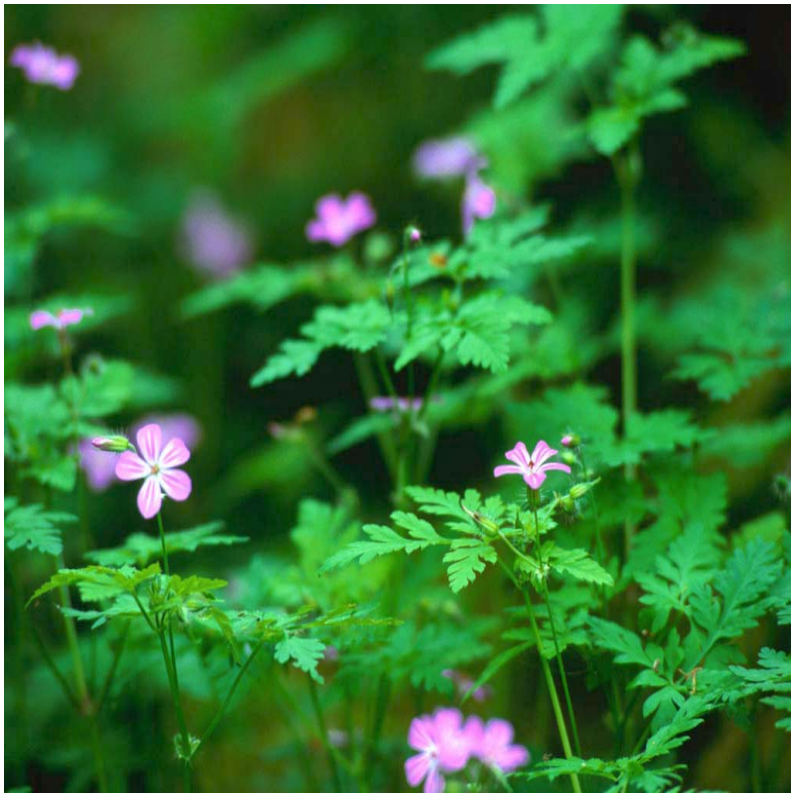

Truyện ngắn Kim Lê

Vnthuquan.net, 2009.

Truyện ngắn Kim Lê

Vnthuquan.net, 2009.

Những ông bạn vàng

Kẻ khen ta mà khen đúng, là bạn ta.

Kẻ chê ta mà chê đúng, là thầy ta.

Kẻ khen ta mà khen không đúng, là kẻ thù của ta.

Khổng Tử

Phú vừa viết xong một truyện ngắn. Sửa đi sửa lại, đọc đến lần thứ mười vẫn không ưng ý, gã quyết định viết lại. Giữ nguyên nội dung, bố cục khác đi, đảo trên xuống dưới, thêm một số chi tiết hài, vài câu thoại vui. gã lấy làm đắc ý lắm.

Tối hôm đó, ăn cơm với vợ. Vui ! Phú làm một chén rượu. Lại càng vui ! Thấy trong người phấn chấn hẳn lên. Có thể chứ! Cũng không đến nỗi nào? Đêm nay tạm nghỉ, xem chung kết hoa hậu áo tím hai mảnh.

Hôm sau, lôi “nó” ra đọc. Lại chán! Lúng cụng những con chữ vô hồn, nội dung nhạt toẹt cũ rích. Phú quyết định viết lại. Gã cần mẫn hì hục, cần mẫn đổ gọt, vẫn không ra một hình thù gì cả. Người không ra người, ngợm không ra ngợm. Đầu óc mù mịt, không khéo bị “tẩu hỏa nhập ma” mất! Chiếc gạt tàn đầy ắp đầu mẩu, mồm gã đắng nghét. Nhìn đồng hồ đã 3 giờ sáng, gã quẳng bút, lên giường nằm...

Những nhân vật, những con chữ lại hiện ra trong đầu Phú. Chúng quay

cuồng đảo lộn, chúng đi lại nói cười, chúng đánh nhau, vật nhau huỳnh huých. Có đứa chết nằm thẳng cẳng lạnh ngắt, lúc sau lại lồm cồm bò dậy, van nài Phú cho hắn được sống. Hắn không muốn chết! Đứa nào cũng muốn sống, thế thì còn chớ gì là truyện nữa!? Sinh- Tử là lẽ vô thường! Tại sao lại sợ chết? Mày đã sợ chết thì ông cho mày chết, chỉ có những người không sợ chết mới đáng sống thôi! Phú nhoen cười trong đêm, gã cũng nắm quyền sinh quyền sát trong tay nhĩ, thiên hạ đừng có coi thường nhé!...Cứ thế gần sáng, mệt quá gã thiếp đi...

Cái truyện đó, Phú viết đi viết lại đến lần thứ sáu mới tạm ổn. Gã đặt tên truyện là “Những ông bạn vàng”. Gã đọc lên. Vỗ đùi cười. Đi đi lại lại đâm ngực cười. Có thể chứ! Hay...! Quá hay..! Thằng con ở dưới nhà nghe thấy mách mẹ: Bố ở trên gác toàn cười nói một mình.- Mẹ nó bảo: Bố mày bây giờ bị leng keng rồi !

Người ta bảo “văn mình, vợ người”. Gã đọc văn mình cứ là thom phưng phức, không như đọc mấy truyện ở báo, bốc mùi lá cải thôi . Gã đọc văn mình hay chưa đủ, phải kiểm tra qua “cái mũi” người khác.

Đến chiều, Thông “thầy cúng” đến chơi. Ái chà chà...! Đúng quý nhân đây rồi! Đang cần người thẩm định “ngửi” cái truyện của gã mùi mẽ thế nào? Tay Thông chữ Tàu viết như máy. Tử vi, tướng số, phong thủy, kinh dịch thuộc lòng. Gã liền mang “ Những ông bạn vàng” ra khoe. Tay Thông e hèm, xếp chân bằng tròn trên salông như ngồi tụng kinh, giương mục kính lên đọc. Phú tắt tivi để dành sự yên tĩnh cho độc giả thưởng ngoạn. Gã quan sát nét mặt Thông, văn bình thân không hề gợn sóng, không hề

nhếch mép để có một nụ cười. Hay các ông đồ nhỏ không thích tếu táo. Thông chỉ hơi nhú mày, rồi bỗng giật bắn mình lên, Phú tưởng chi tiết thằng A chết làm Thông cảm động. Hoá ra không phải. Chiếc di động trong túi Thông rung bần bật. “Alô..! Hà...! Nói to lên!...Bây lễ xong rồi hả? Gì cơ..? Còn thiếu hai lá sớ hả?...Hà..! Ừ, đến ngay đây !” Thông bỏ “những ông bạn vàng” xuống: Tôi phải đi có việc! Thôi nhé...! Viết được đấy!

Đã xem xong đâu mà “viết được đấy”. Quan trọng nhất là phần cuối, phần khoá đuôi. Chán mở đời cái anh thầy Tàu này!

Hôm sau, Phú mang “những ông bạn vàng” cho Đô xem. Đô là bạn học thời phổ thông, làm công tác khoa học, có bằng phó tiến sĩ, biết đến ba ngoại ngữ. Nhà khoa học chắc hẳn định phải chính xác, không ào ào như ông thầy cúng. Đô cầm “những ông bạn vàng” đưa lên mũi ngửi: Ừ..! Sao thơm thế? (chả là tối qua, Phú kẹp “những ông bạn vàng” vào đồng xống váy của vợ). Đô chun chun mũi: Chưa đọc mà đã thấy thơm rồi, chắc văn này dành cho phái đẹp đây!?. Đô hấp háy mắt sau cặp kính dày như đít chai, đọc. Đô gật gù...xong lại gật gù, hần vẫn chưa cười. Phú nín thở chờ đón nụ cười của hần, cười khế cũng được. Truyện buồn cười như thế mà không chịu cười, đúng là đồ một sách, đồ máu lạnh, chả có máu văn nghệ tý nào cả! Đô bỏ “những ông bạn vàng” xuống, gỡ cặp kính cận, lấy tay day day mắt, rồi buông thông một câu: Cũng được...! Chung chung quá. Đến gã xe ôm cũng nói được câu ấy. Bằng cấp đầy mình mà “cũng được” là thế nào? Phải phân tích xem, hay ở chỗ nào, dở ở chỗ nào, nội dung câu chuyện ra sao, hình thức thể hiện được chưa. Người ta có tin cậy mới nhờ thẩm định hộ. Đúng là cha Đô này bị “điếc”. Nếu không, hần cứ thẳng thắn mà nói: Này! Tao nói thật mày đừng tự ái nhé. Cái truyện mày viết, tao không xức nổi. Đọc lên cứ thấy cái mùi thum thum! Thà rằng, hần cứ huých toẹt như thế còn hơn.

Hôm sau, Phú chợt nhớ ra Sĩ. Bạn cùng thời bộ đội. Sĩ công tác ở nhà văn hoá quận. Aí chà chà...! Tay này được đây. Hấn làm văn hoá, chắc cũng đọc nhiều, viết nhiều! Quên bég đi ông bạn quý. Phú mang “những ông bạn vàng” đến nhà hấn.

Sĩ mang ra chai vooka, bảo: Cứ từ từ đã, không đi đâu mà vội. Lâu lắm không được “keng” với ông bạn ! Cứ từ từ “keng” như thế. Đến lần thứ ba, hấn mới cầm cái truyện của Phú lên xem. Hấn lật lật mấy trang, thủng thẳng nói: Dài thế này cơ á!? Chưa đọc mà đã sốt ruột. Ngữ này mà bắt đọc “chiến tranh và hoà bình” của cụ Lep , ngang bằng lao động khổ sai. Sĩ nhẩn nại đọc. Đọc xong, hấn cười ha hả, cười đến rung cả chai vooka trên bàn. Phú khoái trí cười theo. Sĩ bắt tay gã, lòng bàn tay dính dính: Khá lắm! Khá lắm! Trên cả tuyệt vời luôn...! Hấn ngừng cười đột ngột, mắt nhìn thẳng vào cánh mũi đang phồng ra của Phú, nói rành rọt từng tiếng: Adit nesin phải gọi bằng... cụ ! (trọng âm rơi vào tiếng “cụ”). Tâm lý con người ta ai cũng thích được nịnh, thích được khen. Cứ rót mật vào tai bao giờ chẳng sướng hơn là bị uống thuốc đắng. Phú thẳng người ưỡn ngực. Có thể chứ! Tri kỷ gặp tri âm, kém gì Bá nhà- Tử Kỳ đâu. Hấn làm văn hoá có khác. Phú “keng” thêm cho hấn một cái. Phải công nhận cha Sĩ có con mắt xanh, con mắt hồng, cả con mắt tím tím nữa... Sẵn tiền trong túi, Phú hiên ngang bảo: Anh em mình ra quán bia.

Ngồi ở quán bia, Sĩ móc di động bảo, gọi tay Dụ tay Phong đến cho vui. Khoảng mười phút sau, Dụ và Phong về về đến. Nói cười rôm rả, bắt tay rới rít... Sĩ giới thiệu “những ông bạn vàng” của Phú. Dụ, Phong đọc lướt qua, đọc nhanh lắm (hay uống bia vào đọc nhanh hơn?).

... Adit Nesin phải gọi bằng cụ! Thiên tài...! Thiên tài...! Rồi...chúc mừng! Một.. hai.. ba “dô”...chúc mừng .Nhiều “chúc mừng” quá! Nhiều “dô” quá!...

* * *

Phú gửi “những ông bạn vàng” đến báo Vịt đực. Chờ một tháng, hai tháng mãi chưa thấy đăng. Gã sốt ruột gọi đến toà soạn:

- Alô...! Cái truyện tôi gửi sao chưa thấy đăng?

Ở đầu dây có tiếng con gái léo nhéo “... Con Hồng da đen thế, màu Boóc đô hợp rồi!”-Truyện gì cơ ạ...?

- À...! Cái truyện “Những ông bạn vàng” ấy!

- Bạn vàng nào ạ? Giọng cô gái hơi gắt- Mời anh trực tiếp đến toà soạn nhé! Rồi đập máy.

Thế có tức không cơ chứ!

Hôm sau, Phú mò lên toà soạn. Anh gác công bảo gã lên phòng biên tập. Tiếp Phú là cô gái da ngăm ngăm, mặc váy màu Boóc đô (à..! Chắc là cô Hồng đây). Hồng nghe gã trình bày, chớp chớp mắt sau cặp kính cận. Quay vào bên trái lục tìm, không thấy. Quay sang bên phải lục tìm, vẫn không thấy. Hồng khẽ nhíu mày, xong à lên một tiếng, cô cúi xuống gầm bàn, bới trong sọt rác lôi ra “những ông bạn vàng” của gã.

KIM LÊ

Kim Lê

Chuyện vật !

Gã tên là Sộp. cả xóm gọi gã là Sộp điên. Nhưng gã không phải là điên! Điên thì phải đập phá, xé quần xé áo lẫn lộn, đi lang thang và thỉnh thoảng ngửa mặt nhìn ông trời cười. Gã chỉ hơi dở người. Có người bảo, vì hồi trẻ gã xem truyện nhiều quá, toàn loại truyện gã thuê ba xu một ngày. Mà bất kỳ cái gì khi đã “quá” đều nguy hiểm: Ăn nhiều quá hoá bội thực. Chơi nhiều quá đâm hỏng người. Làm nhiều quá thì lao碌.

Đằng này gã đọc nhiều quá. Đọc nhiều mà “tiêu hoá” được thì không sao, có khi lại giúp ích cho đời. Nhưng đằng này gã đọc như người ta nhồi gà, nhồi vịt, bất kể loại sách gì, thập cẩm ngũ tạng. Trong bụng gã đầy chữ, anh ách chữ, không tiêu hoá được nó mới chướng lên, ép vào lục phủ ngũ tạng, ảnh hưởng đến cơ quan trung ương. Gã bị “tẩu hỏa nhập ma” từ đấy.

Bố mẹ Sộp mất đã lâu. Ông bố ngày xưa làm nghề bán giấy. Ông thường mua những đôi giấy cũ về mông má lại. Chiều tối, ông gánh hai nia giấy ra đầu ngã tư Mờ bán. Đủ các loại giấy: Giấy đình của lính, giấy đơ cu lơ, giấy jôn, giấy mồm ngoé... Có những đôi ông bôi phẩm xanh đỏ xong đánh xi

vào. Giấy tàng tàng thế mà vẫn có người mua. Ông thầu khoán mua đôi giấy đình. Anh công tử bột mua đôi đờ cu lơ. Thầy ký công sở mua đôi giấy jôn. Chỉ có vài hào một đôi, tuy cũ nhưng vẫn còn diện chán.

Mẹ Sộp, người cao ngẳng, lúc nào cũng vấn khăn vảnh trên đỉnh đầu. Khuôn mặt bà teo tóp, gò má cao, đôi mắt vằn đỏ, hút thuốc Lào sông sọc. Bà mắng chồng chửi con xơi xoi, giọng chua loét. Có lẽ Sộp thừa hưởng tính di truyền hơi rò dại của bà mẹ?

Năm Sộp 14 tuổi thì ông bố qua đời. Năm sau, mẹ gã cũng theo chồng về châu tiên tổ. Sảy cha còn chú! Ông chú ruột Sộp có nghề bán thuốc rong trên tàu điện. Từ đó gã theo ông chú lang thang khắp bến tàu, bến xe bán đủ các loại thuốc: Thuốc ho, thuốc hen, thuốc bả chuột, ghẻ lở hắc Lào, thổ tả kiết lỵ, cao con hổ, băng phiến...

Ông chú tên là Tê. Ông có năm cái răng bịt vàng, nên người ta thường gọi, ông Tê “năm răng vàng”.

Ông Tê “năm răng vàng” lúc nào cũng đeo kính đen, đầu chải bi xăng tin bóng mượt.

Ban ngày bán thuốc, đến tối ông Tê kiêm luôn nghề tắm quất. Sộp đi trước, tay cầm chiếc chiếu một , ông Tê đi sau, cất giọng lạnh lạnh “ai...quất!”, “quất...nào!”. Tiếng quất được kéo dài trong đêm, oằn lên như một tiếng roi vụt...

Năm Sộp 17 tuổi. Gã chuyển sang đẩy xe ba gác cùng ông cậu họ. Ông cậu

có sở thích sưu tầm huy chương, huy hiệu. Kể ra sưu tầm để cất vào ngăn kéo là chuyện bình thường. Điều bất bình thường ở chỗ, ông đeo tất cả bộ sưu tầm ấy lên ngực: Huy chương lao động tiên tiến, huy chương chiến sĩ thi đua... Huy hiệu hồng tập tữ, hội liên hiệp phụ nữ, có cả huy hiệu đoàn viên thanh niên... Có cái ông tự chế bằng sắt tây, cắt hình ngôi sao, sơn màu đỏ và buộc những tua chỉ vàng. Ông đeo lên ngực, đỏ ối, lủng lẳng. Có những cái đã cũ, ông thả ra cho Sộp. Ông bảo “đeo cho nó oách”.

Những khi không phải kéo xe ba gác, hai cậu cháu ưỡn ngực đi bát phố. Có ông khách người Liên Xô thấy vậy, giơ tay chào và cất giọng lơ lớ “xin chào anh hùng!”,

* * *

Bây giờ Sộp đã trên bốn mươi. Chuyên nghề làm thuê gánh mướn, bám vào cái chợ mà sống, ai trả bao nhiêu cũng được, gã chỉ hì hì cười, có người đùa không trả, gã cũng hì hì cười. Ở đời giúp nhau là chính ấy mà, chuyện vặt! Gã bảo thế.

Sộp ở một mình. Hàng xóm có người nhà mất, chẵn màn quần áo bỏ đi thì phí, gọi gã đến cho, gã không từ chối. Thành ra lại diện. Ngày lễ ngày tết, cũng quần dạ áo len, măng tô mũ phớt. Gã đi dạo khắp xóm. Người lạ nhìn thấy, bổ dấm bảo là gã dở người.

Lão Biều xóm trong ngâm bình rượu ngũ xà. Hai năm mở ra uống vẫn còn tanh. Lão cho Sộp cả bình lẫn rượu. Gã uống chẳng thấy tanh tẹo nào. Môm

nhà giàu bao giờ chẳng khó tính! Còn cái mồm hăn ăn uống tạp pí lù nó quen rồi. Làm gì mà chả ngon! Rượu ngũ xà quá ngon là đằng khác! Uống vào cảm thấy như có rần cựa quậy trong mạch máu. Cứ gọi là khurót cò bợ.

Một hôm, không hiểu ngứa nghề hay muốn “tìm về dĩ vãng”. Sộp đeo kính đen, cầm chiếc gậy khua khoắng giả làm người mù, gã đi khắp xóm, mồm rao lỏn nhỏn: Ai...quát! Quát...nào! Tiếng rao quện vào nhau như một kẻ nhập đồng. Mọi người đổ xô ra nhìn, người già thở dài, trẻ con tí tởn bám theo sau.

Tay Phệ gọi vào. Thích thì chiều. Chuyện vật ấy mà. Việc đó quá đơn giản. Những ngón nghề của ông chú gã trở ra hết, cũng cua bò, tôm nhảy, lươn trườn. Tay Phệ nằm dính chặt xuống giường, mê lịm đi. Xong việc, Sộp được chiêu đãi chén rượu thuốc. Tay Phệ bảo:

- Cậu chuyển sang làm tằm quất lại hoá hay. Tay nghề của cậu thủ thuật lắm.
- Thủ thuật cái mẹ gì. chuyện vật ấy mà.
- Làm gì mà chẳng cần thủ thuật?- Phệ nói- Hồi tớ bán phở ở đầu ngõ, cứ chờ chị em nhà máy 8/3 tan ca về, tớ bắc chảo lên bếp phi tỏi thật thơm, cho quạt máy thổi thốc ra ngoài đường, thế là “bà chị ruột” kéo lại, không đi nổi nữa.
- Chuyện vật..!- Sộp hí hí cười, ngật ngưỡng ra ngoài cửa còn quay lại: Khi nào thích thì gọi, chuyện vật ấy mà!

Thế là từ đấy, gã kiêm luôn nghề tằm quất. Hoá ra lại tươm. Cái xóm gã ở, phần lớn là dân buôn bán, cả ngày phơi mặt ra đường, chạy như cò lông công. Tỏi về làm một châu “quất”, ai mà chả sướng. Các bà, các cô suốt

ngày ngồi chợ, xương cốt mỗi nhừ, tối về bảo gã “dần” cho một trận, cứ gọi là đừ đừ, sướng đến tận sáng hôm sau.

Cô Dung “si đa”. Người ta gọi thế, không phải cô bị ết ệt gì. Cô chuyên nghề bán quần áo hàng thùng ngoài chợ. Vợ chồng cô bỏ nhau vì anh chồng lăng nhăng gái gú. Cô thuê căn nhà trong xóm Sộp để ở tạm. Anh chồng cay cú, đêm nào cũng đến trước cửa réo tên bố mẹ cô ra mà chửi. Cả xóm khó chịu lắm, nhưng chả ai dây với hủi. Mọi người sợ hủi không dám dây, còn Sộp thì sợ chó gì hủi. Gã vùng dậy chạy ra ngoài, chỉ tay vào mặt anh chồng:

- Mày im cái mồm! Cho bố mày ngủ!
- Á...à, thằng Sộp điên...! Láo...!
- Láo cái tổ cụ nhà mày..!

Gã chồm lên, túm tóc anh chồng lẻo khuỷu, thúc mạnh đầu gối vào ngực. Láo này! Láo này! Mọi người lúc đó mới túa ra. Anh chồng bị đau, thấy không lại được với cơn điên của Sộp, len lén cúp đuôi linh đi. Mọi người đắc ý nhìn gã, Sộp cười hì hì:- Chuyện vật ấy mà! Tôi mà thêm đánh nó cho bản tay!

* * *

Thị Len gánh nước thuê ngoài chợ. Người thấp bé, khuôn mặt nhàu nhĩ rất khó đoán tuổi. Thị quê ở Hưng Yên, không chồng, không con. Lên Hà Nội làm thuê gánh mướn ở chợ Bắc Qua, rửa bát quán phở, làm ô sin...Cuối cùng dạt đến cái chợ ven đô này.

Một buổi khuya cuối năm, mưa phùn rét mướt. Sộp đi tắm quất cho vợ chồng tay Phệ về. Khi ngang qua cửa nhà Tư voi, chợt có tiếng gọi khê: Anh Sộp..! Anh Sộp..! Gã quay lại. Khi đến gần, thấy một người đang ngồi thu lu ngoài hiên, mình cuốn chiếc chăn mỏng, đầu trùm khăn kín mít chỉ hở hai con mắt.

- Ai thế này?- Gã cất tiếng hỏi.
- Em là...là Len đây mà...-Tiếng đáp run rẩy.
- Sao lại ra đây ngồi?
- Em bị mụ Tam đuổi... vì thiếu tiền trọ...

Gã ngẩn ra một lúc, rồi gằn tiếng:

- Tổ cụ mụ Tam!

Gã húng hắng ho, rồi xịt xịt mũi, gã xịt mũi đến lần ba, giọng trùng xuống:- Đi..! Đi về nhà tôi mà ngủ! -Thấy Len còn lừng khừng, gã cúi xuống kéo tay thị đứng lên: Đi..!- Gã quắc mắt, quát- Bảo có nghe không!!!

Sau đêm đó, Len chính thức “ở trọ” nhà Sộp. Thị không đi gánh nước thuê nữa, chuyển ra bán rau dưa ở đầu ngõ.

Giao thừa năm ấy, lần đầu tiên cả xóm thấy nhà Sộp bày lễ cúng trời đất ngoài cửa. Cũng có cả con gà ngậm hoa hồng, chai rượu cuộc lủi, nải chuối và hộp mứt...

Ngày ông công, ông táo năm Mậu Tí

KIM LÊ

Kim Lê

Không hề đơn giản

Trần phẩy nét cọ lên khuôn mặt thiếu nữ trong bức tranh, xong y lùi lại ngắm. Vẫn có cái gì đấy chưa ổn. Y quẳng cọ ngồi phệt xuống nền nhà, nheo nheo mắt nhìn bức tranh. Dáng ngồi được rồi, chân co chân duỗi tạo nên một tư thế nửa kín nửa hở. Cánh tay nuột dài để hờ hững lên bắp đùi căng tròn. Khuôn mặt nghiêng nghiêng hơi cúi xuống nhìn lọ hoa hồng . Bông hoa hơi úa, rụng mấy cánh đỏ tái trên bìa cuốn Kiều vàng sậm. Đằng sau là tấm màn voan mỏng phát phơ trên nền trời nhạt. Bố cục đẹp, màu sắc hài hoà, riêng khuôn mặt thiếu nữ vẫn chưa ổn, ngây ngây dại dại, chờ đẫn vô hồn.

Y châm tiếp điều thuốc, khép hờ mắt, hình dung ra các cô gái mà y thường gặp. Có cô đẹp lộng lẫy, lộng lẫy đến sắc sảo không giấu nổi nét tinh quái ẩn sau đôi mắt. Có cô đẹp hiền dịu, hiền dịu đến thái quá, phủ lên một cái gì đấy của sự cam chịu. Có cô đẹp kiêu sa đài các, cái đài các quý phái bị vênh lên bởi lòng khinh thị...

Trần bập một hơi thuốc. Y mơ màng nhìn làn khói bảng lảng như giễu cợt cái bất lực của y. Có tiếng ho khan của vợ y đang chồm chần ngủ. Trần đứng dậy mở hé cửa sổ. Một luồng gió lạnh khiến y khẽ rùng mình. Quán

karaoke bên đường vắng vắng “hạt bụi nào hoá kiếp thân tôi”.

* * *

Trần là một họa sĩ tự do. Danh từ “họa sĩ” là do y tự phong. Trước đây y làm nghề kẻ biển quảng cáo. Chán nghề kẻ biển, y chuyển sang vẽ truyền thần. Thời ấy, nghề truyền thần đang thịnh. Trần đã sống bằng nghề đó ngót hai mươi năm. Sau này, ảnh kỹ thuật số phát triển, khiến nghề truyền thần lui dần. Nghề vẽ truyền thần như một võ sĩ hạng gà, so găng với gã khổng lồ “com pu to” cho nóc ao ngay từ hiệp một. Y như một thứ hàng lỗi một bị ném vào một xó.

Trần học hành dang dở, “đèn chả ra đèn, giảng chả ra giảng”. Nghề ngỗng không biết gì khác ngoài việc vẽ vờ. Kinh doanh buôn bán thì y không có duyên. Vợ y đã phải nghỉ cơ quan để “về một cục”, mở quán tạp hoá nhỏ sinh sống.

Y thành ra người thừa. Lao động lam lũ không hợp với tạng người lẻo khoát của y. Và y cũng không muốn. Tính sĩ diện vì cụ tổ y từng là cụ Quản, chỉ huy đội voi của triều đình. Đến ông nội y cũng đỗ tiến sĩ, từ quan về làm ông đồ gõ đầu trẻ. Đến đời bố y, nửa Tây nửa Tàu, tuy không nổi được nghiệp nhà nhưng vẫn là viên chức sở đặc điền. Hồi trước, gia đình y thuộc hàng khá giả. Bà mẹ buôn tài bán đảm, bố y nhân nha tom chát cô đầu, tổ tôm chán cạ. Có lần, ông xách cả ca táp tiền, mua vé máy bay khứ hồi (nhờ có cháy túi thì còn đường về với vợ con) vào Casino Sài Gòn chơi.

Mẹ y từng kể. “Nếu bố mày không phá thì tao có thể mua mấy dãy nhà Hà Nội”. Như thế, dòng họ y “phú quý giật lùi” rồi còn gì!

Bây giờ y thất nghiệp nằm nhà vợ nuôi. Hay là trở lại nghề kẻ biển quảng cáo? Bây giờ ai người ta kẻ vẽ nữa, toàn cắt chữ và vẽ trên máy vi tính. Vi tính thì y i tờ mít ! Vả lại, tiền đâu mà đầu tư máy móc? Tí vốn còm của vợ y, chỉ xoay quanh mấy thứ tạp phẩm mà vẫn còn thiếu. Thời buổi “nhà nhà đục tường (để mở cửa hàng), người người xuống đường” Thế này mà y chịu chết! Y đâu có bắt tài !? “Cầm, kỳ, thi, hoạ” y biết cả. Thời trước, các đám cưới thường chơi nhạc sống, y giữ một chân ghi ta trong ban nhạc xập xình. Y từng làm “phó nháy” chụp ảnh đám cưới, đám ma. Y từng vẽ tranh “Bờ Hồ”, vẽ cuốn thư bán trong dịp Tết. Y từng có thơ đăng báo. Y từng...! Y từng..!

Thế mà bây giờ y chịu chết..?

Mấy tay bạn y, chơi với nhau từ thời cời trường đạo này cũng ít lai vãng. Ở đời, phù Thịnh mấy ai phù Suy! Nằm bẹp mãi ở nhà cũng chán, Trần lang thang ra phố. Y cảm thấy lạc lõng cô đơn giữa đám đông người. Y cứ đi... Đi mà không ý thức được mình đi đâu. Bước chân vô định đưa y ngang qua một phòng triển lãm. Y rẽ vào. Thế giới của màu sắc và hình thể. Những bức vẽ nguyệt ngọc theo phong cách trừu tượng, những mảng màu rối rắm theo trường phái ấn tượng, những bức chân dung vẹo vọ không hề giống ai... Thế mà tác giả cũng đề giá vài trăm Đô, thậm chí cả ngàn Đô. Vẽ thế này thì y nhắm mắt cũng vẽ được! Khả năng của y có thể vẽ hơn thế! Và trong đầu y chợt nảy ra một ý tưởng. Sẽ kiếm sống bằng nghề vẽ tranh.

Trần về nhà nói ý định của mình với vợ. Vợ y gật phất:

- Thôi, tôi xin ông! Ông cứ ra đầu ngõ chạy xe ôm, ngày cũng được dăm chục!

- Vớ vẩn. Nhà này từ xưa đến nay chỉ làm thầy, không ai làm tớ thiên hạ, nhớ !

- Đói dài hòng còn sĩ!

Y cổ nuốt cục tức vào trong, hạ giọng:

- Chúng nó vẽ như đồ trẻ con, bán mỗi bức một, hai trăm Đô. Tôi còn vẽ hơn thế! Chả nhẽ bó tay à?

Vợ y trùng xuống, giọng hoài nghi:

- Thấy người ta ăn khoai, cũng vác mai đi đào. Liệu có bán được không...?

- Không bán được ,tôi đi đầu xuống đất!

Vợ y cũng xuôi xuôi. Thôi mặc xác cho hắn làm, biết đâu ông giời mở cửa cho thì mình cũng mát mặt. Thị mở hầu bao, chỉ ra ít vốn để chồng bắt đầu “sự nghiệp”.

Từ đó, Trần đóng cửa ở trên gác, cần mẫn với công việc của mình. Y vẽ đủ các thể loại: Tĩnh vật, phong cảnh, chân dung... Đủ các trường phái: Hiện thực, siêu thực, trừu tượng, ấn tượng... Có những bức y nhắm mắt vẽ màu lên toan rồi bôi bôi quyết quyết, tạo ra những hoà sắc hoàn toàn ngẫu hứng. Có những bức y chép theo ảnh của những tạp chí “Người đẹp”.

Y lấy làm tâm đắc lắm.

Y mời mấy tay bạn đến để bình phẩm. Sau khi đã tây tây vài chén, Phú “lùn” bảo:

- Ông vẽ giỏi lắm! Cứ y như thật.

Vinh “béo” gật gù:

- Đúng là tinh hoa phát lộ!

Hùng “Tây” hào sảng:

- Gô Ganh, Van Gốc đến thế là cùng!

Y thấy lâng lâng như người mất trọng lượng. Chà...chà..! Những lời nhận xét mới chí tình làm sao...

Thế mà giờ đây, tài năng của y bị chững lại trước bức tranh thiếu nữ khoả thân. Dáng người tuyệt vời! Bộ ngực hoàn mỹ trên cả tuyệt vời! Cặp đùi dài thon không chệ vào đâu được. Chỉ còn khuôn mặt là chưa ổn. Y khẽ thở dài. Trên giường, vợ y chồm chặn ngủ, thị thở khò khè vì chứng viêm xoang mãn tính. Chiếc đồng hồ quả lắc bính boong điểm hai tiếng. Y vươn vai ngáp, xong sà xuống đóng tạp chí lục tìm. Những khuôn mặt vô hồn như manocanh, những cặp mắt lơ đãng hoang dại, những cái mồm toe toét vô duyên. Y hờ hững lật từng trang ấn phẩm “Người mẫu”. Bỗng mắt y sáng lên. Một khuôn mặt hiền dịu hơi cúi xuống, sự hiền dịu đến băng khuâng một nỗi buồn nao lòng. Đúng ý đồ của y. Trần vội vàng đến bên giá vẽ, sửa lại khuôn mặt thiếu nữ giống hệt cô gái trong ấn phẩm. Hoàn tất công việc thì cũng tang tảng sáng. Y hí hoáy ký tên mình dưới góc phải bức tranh. Bức tranh có tựa đề là “nude”.

* * *

Công việc cuối cùng là công bố tác phẩm, hay nói một cách trần tục là kiếm một chỗ bày tranh để bán. Các mối quan hệ được huy động. Vinh “béo” có ông anh cọc chèo làm sếp ở một phòng triển lãm, đồng ý cho y bày năm bức.

Y chọn ra năm bức ưng ý nhất: Một bức phở cổ bằng sơn dầu, hai bức bột màu vẽ tĩnh vật, một bức thuốc nước cảnh Hồ Gươm chiều thu, cuối cùng là bức “nude” vẽ sơn dầu trên ván ép.

...Đến ngày thứ ba sau khi bày tranh, có hai thiếu nữ ăn mặc rất mốt bước vào phòng triển lãm. Họ lượn một vòng và dừng lại trước bức “nude”. Họ xì xào với nhau và khúch khích cười. Trần ngồi góc phòng giả vờ xem báo. Chẳng có gì đáng cười cả, vẽ đẹp nghệ thuật đâu phải tranh biếm hoạ mà cười! Hai thiếu nữ liếc nhìn y, rồi ríu nhau ra cửa còn khúch khích cười. Trần nhìn lại bức “nude”. Có gì đáng cười nhỉ? À phải rồi ! Bộ ngực và cặp đùi cô gái y tả quá phồn thực. Cái đẹp của tạo hoá đâu phải chỉ để cười!? Mà có cười cũng chẳng sao ! Làm cho mọi người đỡ già đi!

Hai ngày hôm sau. Một chiếc Taxi đỗ xịch trước cửa phòng tranh. Bước xuống là một thiếu nữ dáng dong dỏng, đội mũ rộng vành, đeo cặp kính đậm bụi trắng. Cô bước vào phòng triển lãm nhìn quanh, rồi tiến đến bức “nude”. Cô ngó Trần đang ngồi uể oải đốt thuốc. Y đứng dậy đến bên cô gái nở nụ cười tiếp thị.

- Bức tranh này giá bao nhiêu , anh?- Cô gái chỉ vào bức “nude”, giọng lạnh lùng.

- Hai trăm Đô cô ạ!- Trần hí hửng.

Cô gái khẽ cắn môi, rồi quả quyết:

- Tôi mua bức này !

Trần lóng ngóng gỡ bức tranh xuống, lóng ngóng lấy giấy bọc lại, trao cho khách. Cô gái mở bóp lấy ra hai tờ 100 đô trả cho y, nét mặt không hề biểu lộ cảm xúc.

* * *

Tác phẩm đầu tiên bán được. Tiền cũng quan trọng. Nhưng quan trọng hơn là có người thích tác phẩm của mình. Một niềm sung sướng hân hoan không cần gì phải che giấu. Trần nghĩ đến viễn cảnh trước mắt, người y râm ran hết lần đầu tiếp xúc với cơ thể phụ nữ. Như thế là y đã tìm ra chỗ đứng của mình, tự khẳng định mình. Y sẽ miệt mài vẽ nhiều hơn, y sẽ mở riêng một phòng triển lãm, y sẽ in danh thiếp, in vừng tập tranh của y bằng giấy màu khổ lớn, y sẽ tiếp thị không những ở trong nước mà còn quảng bá ra nước ngoài, tiếp cận với nền mỹ thuật thế giới. Y sẽ nổi tiếng. Ôi cái tên...cái tên! Trời đất đặt ra đâu phải để lu mờ đặt dẹo cùng năm tháng.

Trần treo tranh đầy phòng khách, cũng là một cách tiếp thị và khoe với thiên hạ tài năng của mình. Quán nước bà Sáu là trung tâm thông tin cả xóm. Tư “còm” làm nghề cắt tóc bảo : “Tay ấy vẽ giỏi lắm đấy, có bức tranh bán được hai trăm đô.” Bà Sáu xuýt xoa: “Cứ đà này nhà nó chẳng mấy chốc mà giàu !”. Ông Cương bán vé số tặc lưỡi: “Tranh ấy cho tôi cũng chẳng đắt, toàn vẽ nhăng quậy.” Tư “còm” ra điều hiểu biết: “ Tranh của nó toàn bán cho Tây đấy ông ạ, ngữ ông và tôi như nhìn bức vách, biết gì !”.

Quả thực, có nhiều bức trừu tượng đến Trần cũng không hiểu mình vẽ cái gì. Lộn bức tranh xuống nhìn cũng được, quay dọc quay ngang nhìn cũng chẳng sao. Thôi thì cứ gán đại cho nó cái tên “bố cục”. Nghệ thuật cao siêu là phải như thế ! Không hề giống ai!

Thằng con mười tuổi bảo: “Con chỉ thích bố vẽ miêng dưa hấu, trông ngon ngon là, cứ như ăn được!”. Trần rứt đầu lè lưỡi: “Ăn thua gì! Đây là vẽ theo lối tả thực, tao sắp vẽ một bức siêu siêu thực, trông mới khủng khiếp !”

* * *

Trần ngồi trầm ngâm ở quán café . Hai trăm đô bán bức “nude” đã hết. Đúng là “ tiền vào nhà khó...”. Tranh thì chưa bán thêm được cái nào . Y đã mang gửi cả mấy Gallery trên phố. Tình hình vẫn im ắng, không có gì hứa hẹn sáng sủa hơn.

Vợ y đã bắt đầu sung mặt, thị lâu bầu: “Hay mang ra vỉa hè Bà Triệu bày bán, tôi thấy ở đây người ta bán đầy.” Y sa sầm mặt . Dở hơi! Chẳng biết gì cả ! Y im lặng chẳng thèm giải thích . Như thế còn ra thể thống gì nữa ! Tranh nghệ thuật bày lẫn hàng chợ, toàn loại rẻ tiền ! Cái tên “Hoạ sĩ Trần” ngang bằng ném cho chó nó gặm!

Thôi thì cứ đợi xem. Biết đâu gặp một ông Tây, ông Tàu nào đấy nhận ra giá trị tác phẩm của mình. Nghĩ đến bức “nude” bán được, y lại tự an ủi. Dù sao cũng có người hâm mộ tài năng của y. Chắc bức đó được treo trang trọng ở phòng khách hoặc một nơi tương tự. Mọi người ngấm nhìn trầm trồ, rồi họ đọc tên tác giả ký dưới bức tranh. Cũng là để lại một cái tên cho người đời ngưỡng mộ.

Trần tạt vào hàng “quẩy nóng” . Chủ quán là một gã trung niên đáng người khắc khổ. Tiếng xèo xèo chảo mỡ, mùi thơm ngậy ngậy của quẩy như an ủi y. Trần chọn chỗ ngồi gần bếp cho ấm . Một chiếc bảng gỗ che trước bếp cho khỏi gió. Y nghiêng đầu ngó bên trong tấm bảng, tuy bị ố lem nhem và sạm đi bởi vệt dầu mỡ nhưng y vẫn nhận ra đó là một bức tranh. Dích thị

một bức tranh ! Của quý thể này sao lại phí phạm thể !? “Anh cho xem nhờ tỳ”, y nói với tay chủ quán, xong nhấc tấm bảng lên. Một bức tranh sơn dầu. Y lấy giấy ăn lau vết bẩn trên mặt tranh. Hình cô gái bị bóng rập loang lổ, khuôn mặt bị vết sơn đen bôi quệt nhằng nhịt. Y run run lau sạch góc phải bức tranh, chữ ký của y hiện ra rõ mồn một. Y cảm thấy chơi vơi như người mất trọng lượng. Tiếng gã chủ quán phập phù bên tai “Cô người mẫu nhà bên ném ra xe rác, em nhặt về che bếp cho khỏi gió”

KIM LÊ

Kim Lê

Lễ hóa vàng của nàng Apsara

Trần Tồn nheo nheo mắt, cặp môi dày trĩ xuống, ghé tai giám đốc nhà hát hỏi trống không: Cô gái kia tên gì?- Giám đốc nhà hát giấu đi nụ cười đều: Dạ...thưa sếp, cô ta tên là Lan ạ.

Trên sân khấu, Lan đang múa điệu Apsara. Thân mình nàng uyển chuyển đẹp như bức tượng cổ. Vũ điệu quyến rũ đến mê hoặc. Trần Tồn đờ đẫn như mất hồn.

Hội diễn sân khấu thành phố, Trần Tồn được mời với tư cách đại diện cơ quan chủ quản. Những tiết mục tiếp theo quá nhạt nhẽo, hình bóng Lan đã trù lấp tâm trí hắn. Trần Tồn oải người ra ghế, bụng phưỡn ra. Hắn năm nay đã ngót năm mươi, hưởng bao nhiêu “của ngon vật lạ” trên đời, do hắn tìm kiếm cũng có, do cấp dưới cung phụng cũng nhiều. Nhưng tất cả, tất cả chỉ đáng xách dép cho nàng Apsara bằng xương bằng thịt đang hiện hữu trước mắt hắn. Trần Tồn thò lưỡi liếm cặp môi dày da trâu, nuốt nước bọt đánh ực, xong nghiêng người sát vào tai giám đốc: Hôm nào rảnh, thiết kế chương trình cho mình gặp cô ta !- Giám đốc nhà hát kín đáo lau nước bọt bắn trên má, hấp háy đôi mắt cận lồi: Thừa sếp. Lan đã có người yêu... sắp cưới! Trần Tồn mặt hơi thuôn ra: Thế à...! Rồi tiếp - Chuyện đó có ảnh hưởng chi..? Không hiểu nói với tay giám đốc hay là nói với chính hắn.

*

Lan tỉnh dậy, đầu vầng vát. Chợt thấy mình không mảnh vải che thân, kéo vội mảnh chăn che người. Góc phòng, Trần Tồn đang ngồi ghế hút thuốc, mặt mũi phờ phạc. Nàng chợt hiểu ra tất cả...

Bữa tiệc tại khách sạn Z. Giám đốc nhà hát, nàng và hắn. Rượu được rót tràn ly hoà tan những lời chúc tụng ngọt ngào...Cặp mắt của hắn sờ soạng khắp cơ thể nàng. Tay giám đốc lủi đi như một bóng ma. Rượu lại được rót tràn ly...tràn ly, không có những lời chúc tụng... chỉ còn lại tiếng ừ ừ nhón nhột bên tai nàng ...

*

Tiếng chim lợn kêu quéc...quéc. Lan choàng tỉnh, ngó đồng hồ, đã gần hai giờ đêm. Trần Tồn nằm cạnh thở phì phò, hai tảng thịt ở má xị xuống, cái mặt bèn bẹt, cặp môi dày da trâu đùn bợt hai bên mép. Người này là chồng mình ư ? Hệt một con ác mộng ! Nàng nhắm nghiền mắt lại...

“Để đạt được mục đích, anh không từ một thủ đoạn nào. Đó là phương châm sống của anh !” Ngay lần đầu cưỡng chiếm thể xác nàng, hắn đã đặt camera quay từ đầu tới cuối. “Lan sẽ là vợ anh ! Nếu từ chối, hậu quả ra sao chắc Lan biết rồi đấy !? Làm vợ anh, Lan sẽ như một bà hoàng, sẽ ăn trên ngồi trốc, sống trên đầu trên cổ thiên hạ. Lan sẽ được như vậy, xứng đáng được như vậy!”

Trần Tồn đã có vợ con. Thằng con bốn tuổi bị bệnh “đao”,leo ban công tầng ba ngã lộn cổ xuống đất, chết. Từ đó vợ hắn bị thần kinh dở điên dở dại phải cho sang Trâu Quỳ. Từ khi làm vợ Trần Tồn, hắn bắt Lan nghỉ việc ở nhà hát “Em không phải làm trò cho lũ đàn ông xem !” Thời gian đầu, thỉnh thoảng hắn cùng Lan đi dự những cuộc chiêu đãi tiệc tùng. Hắn hãnh diện lắm. Có lần Lan bảo “Lão sếp của anh, nhìn em cứ như ma đói !” Từ đó hắn không cho vợ đi nữa.

Ở nhà không phải làm gì. Công việc đã có ôsin. Lan tha thân buồn đến phát nẫu. Nàng ăn trắng mặc trơn, tiền của không thiếu, nhưng vẫn thấy buồn chán. Nỗi buồn chán ủ trong lòng lên men thiu thối. Vinh, chồng chưa cưới của nàng, hàng ngày vẫn lượn lơ ngoài cổng, réo tên hắn ra mà chửi.Trần Tồn sai đệ tử đánh Vinh một trận thừa sống thiếu chết. Toà biệt

thực năm tầng như một nấm mồ chôn sống nàng. Hay là “hồng nhan bạc phận”. Lão thầy bói dưới Mơ bảo “ Con gái tên các loài hoa, đa số long đong về đường chồng con !” Lan như con cá bị dính câu. Kẻ đi câu quá sành sỏi, thả thính bắt mồi bằng lưỡi câu chum.

Lấy nhau gần hai năm Lan mới có bầu. Niềm an ủi duy nhất nàng trông ở đứa con. Mang thai mười tháng tám ngày nàng mới sinh nở. Bà đỡ thông báo: Con trai, khỏe, ba cân rưỡi, nhưng...Tiếng “nhưng” bỏ lửng làm nàng thảng thốt ...

Lan lóng ngóng mở mắt nhắm. Trời...! Con nàng mặt nhăn nhúm, hai mắt thao láo giống bố, mũi và mồm dính liền nhau ,tru lên như mồm chó. Lan bàng hoàng ngất xỉu, Trần Tồn đứng bên mặt xám ngoét.

“Trăm cái Phúc nhà vợ, không bằng một cái Nợ nhà chồng”. Âu cũng là số phận !?

Thằng bé khỏe mạnh không đau yếu gì, ăn như thần trùn. Khi con nàng được bốn tháng tuổi, hôm đấy, Lan ở trong phòng tắm, ôsin pha sữa trong bếp. Con chó Tây, to như một con bê đã chồm lên giường, lè lưỡi liếm láp cái mồm dính liền mũi tru lên như mồm chó của thằng bé . Ôsin kêu ầm lên, Lan sắp ngửa chạy ra , con chó ngoặm lấy thằng bé như ngoặm một con mồi, tha xuống cầu thang. Thằng bé khóc thét. Lan cuống quýt vớ lấy cái chổi đuổi theo, con chó gầm ghè nhìn Lan, mắt nó long lên phát ra những tia lửa, đến chân cầu thang nó mới chịu nhả thằng bé ra. Con nàng nhầy nhụa máu, mặt mũi tím bầm. Lan thúc ôsin gọi xe cấp cứu. Trên đường đến bệnh viện con nàng đã tắt thở.

Khi Trần Tồn biết chuyện, đã xích con béc giê ở dưới sân, lấy thanh kiếm Tàu chém bằm bỏ con chó. Con béc giê gầm lên lồng lộn ngoặm lấy thanh kiếm. Trần Tồn hồng hộc chạy vào nhà, xách can rượu trắng thừa ở Lệ Mật để ngâm ngũ xà , tưới vào con chó, châm lửa đốt. Con béc giê vùng vẫy kêu ông ổng, nó giẫy giụa trong quàng lửa lem lém, rượu được tưới liên tục, con chó rít lên ăng ăng, hai mắt trợn trừng. Lan giăng can rượu trong tay chồng...Đôi mắt Trần Tồn đỏ ngầu, con ngươi vàng đục long lên dưới ánh lửa.

Từ khi con chết, Trần Tồn đi tối ngày, có khi hai, ba ngày mới mò về nhà, sặc mùi bia rượu. Quăng tấm thân phì nộn xuống giường mê man đến sáng. Hôm nào hứng lên thì vầy vò nằng, hùng hục như một thằng điên.

Đầu năm đi Yên Tử, sư cụ chủ trì nhìn hấn bảo: “Thí chủ nghiệp chương còn nặng lắm. Phần âm đức tổ tiên mỏng, chưa được hoá giải, vẫn còn oan kết . Thí chủ nên tích đức hơn tích của! Làm việc thiện nhiều, người nhận là ân nhân của người cho! Sau này thí chủ viên tịch phải hoá, có thể mới đắc giải được”. Trần Tồn cười khẩy. Hấn vô thần ! Hấn cười khẩy lần nữa. “Trên trời không có Thần. Dưới đất không có Thánh. Chỉ có chúng ta làm ra thần thánh !”. Ta tạo ra thần thánh thì thần thánh phải nghe lời ta, chịu sự sắp đặt của ta .Hà có gì ta phải chịu chi phối bởi những cái không tưởng hảo huyền.

Thời gian lê lét trôi. Lan như một cái xác không hồn, hể thức thì không sao, cứ ngủ là mộng mị. Hình ảnh đứa con nhầy nhụa máu bị con chó tha đi. Rồi đồng lửa cháy phập phùng như ma chơi, con chó mắt trợn trừng chết đen thui, nhấp nhoáng mặt chồng nằng bèn bẹt, con ngươi màu vàng đục

long lên dưới ánh lửa..., chập chồn bóng người vợ điên của Trần Tồn đầu tóc rũ rượi...Lan rú lên , thần kinh hoảng loạn.

*

Trần Tồn quăng chiếc cặp xuống ghế. Sau bữa tiệc chiêu đãi hấn say mèm, cứ để nguyên quần áo ngã vật xuống giường, không còn biết trời đất gì nữa.

Lan tha thân đi vào trong phòng. Cái mặt bèn bẹt, cặp môi dày xám ngoét sùi bọt, tiếng gáy gừ...gừ như loài chó. Lan lấy chiếc xích chó, cột chân hấn vào thành giường. Nàng ngồi xuống ghế, mở chiếc cặp. Một phong bì dày rơi xuống, trong là một xếp tiền đô. Lan vơ nắm tiền lên nhìn...,đưa lên mũi ngửi, mặt nàng nhăn lại: Bẩn quá...! Tiền bẩn quá...!- Lan đến bên giường, tung nắm tiền rải khắp người Trần Tồn, mồm lảm nhảm: Đẹp quá...! Đẹp quá...!- Những đồng tiền loang lổ, cặp môi xám ngoét ,tiếng gáy gừ...gừ ...Hình ảnh con chó chết và ngọn lửa hiện trong đầu nàng. Lan xuống dưới nhà, xách can rượu trắng vẫn còn non nửa. Nàng mở nút tưới đầm vào người hấn. Trần Tồn tỉnh dậy, thấy người ướt đầm sắc mùi rượu, xung quanh cơ man toàn tiền là tiền. Hấn chồm lên, vướng xích ở chân ngã vật xuống, hấn gào lên: Con điên...! Con điên...! Có mở xích ra không...! Lan cười ré lên, vung tay theo vũ điệu Apsara nhặt lấy bao diêm ở bàn, xòe lửa... Ngọn lửa bén cháy lem lém. Trần Tồn giãy giãy rít lên: Con điên...! Tao sẽ...sẽ giết mày...! Giết...cứu với...cứu...cứu...Hấn lú lủi lại ư ử. Lan lúi ra cửa phòng, sáng sặc cười, mồm lảm bảm: Đẹp quá...! Lửa cháy đẹp quá...!

Xe cứu hoả rú còi inh ỏi. Mọi người xô nhau đứng xem. Lính cứu hoả phá cổng xông vào, thấy Lan ngồi thu lu ở chân cầu thang. Hai lính cứu hoả khiêng ra một người đàn ông cháy nham nhở, chân vẫn còn sợi xích lòng thòng. Một bà hàng xóm thắc mắc: Sao hắn lại bị xích chân? Anh chàng bên cạnh ra điều hiểu biết: Thằng cha nghiện ma tuý. Xích chân mình, tự cai !

*

Sáng hôm sau, tờ nhật báo của thành phố đăng tin. “Vào hồi 19 giờ 30 ngày 13 tháng 3...Ngôi biệt thự ở số 4 đường Nguyễn văn X. bị hoả hoạn. Ngọn lửa bắt nguồn từ phòng ngủ tầng hai. Cảnh sát P.C.C.C đã kịp thời dập tắt ngọn lửa. Theo điều tra ban đầu, nguyên nhân gây cháy là do chập đường dây điện. Chủ nhân ngôi nhà là ông Trần Tồn được đưa đi cấp cứu, nhưng bị bỏng nặng đã bị chết.”

KIM LÊ

Kim Lê

Mống Ba Tết vui vẻ

Chiếc Nokia rung bần bật, nhạc chuông “ con chim xanh” réo rắt. Ly

từ trong bếp chạy vội ra :

- Alô...! Anh Hải à?
- Ủ...anh đây ! Chúc mừng năm mới ! Chúc em vui- trẻ- khoẻ luôn yêu đời.
- Hi...hi...Em chúc anh, năm con trâu sò đầu cũng có tiền !...
- Thế thì năm nay, anh phải chịu khó đi sò nhiều vậy...hà...hà ! Đùa tí cho vui. À này, chiều nay anh và Thư xuống em chơi nhé, chúc tết luôn thể. Em có ngại gì không ?
- Có gì mà ngại...hi...hi...Có tiếng chân từ trên gác xuống. Ly tắt máy.

Thông- chồng Ly là kỹ sư xây dựng, thường xuyên vắng nhà. Ly bán hàng mỹ phẩm. Hai đứa con gái, một đứa lớp bảy, một đứa lớp năm. Việc nhà đã có ôsin, rồi rồi, Ly theo mấy đứa bạn đi học nhảy. Tại lớp học, Ly đã quen Hải. Hải kinh doanh ăn uống. Hai người “cặp bồ” với nhau.

Chồng Ly hiền, trầm tính, ngại giao tiếp. Ngược lại Ly đáo để, sôi nổi, thích giao lưu. Mấy đứa cùng lớp đùa :

- Ông xã đi vắng như thế, “máy móc” để mốc lên à?

Ly trả lời tỉnh queo :

- Chắc...! Tao cũng ngán ông thấy mồ. Đời thừa nhà ai, đi cả tháng mới về, giờ “súng ống” ra lau...xong lại cất đi.

Mấy đứa bạn ôm nhau cười ngặt nghẽo. Cái Thư bảo :

- Hay là ông ấy “bắn hết đạn” bên ngoài rồi...?
- Tao cũng chả thiết! “Súng ống” ông hàng xóm có khi lại hay hơn...

Hải hơn chồng Ly dăm tuổi, người cao ngẳng. Dân kinh doanh láu lỉnh

tính toán. Một cộng một bằng hai, trên hai thì càng tốt, dưới hai là không xong. Quan hệ với Ly theo kiểu “ông có chân giò, bà thò chai rượu !”. Có lần đi chơi, Hải bảo: Anh chỉ cần biết mặt chồng em, anh có thể đoán em là người thế nào !- Có gì mà phải đoán, còn lạ lắm đấy!- Đấy chỉ là cái bên ngoài, còn cái sâu kín bên trong?- Lại còn sâu kín nữa! Như thế mà còn kín? Không đủ sâu à?

Ly bảo với chồng: Chiều nay, cái Thu và anh bạn xuống nhà chơi. Thông ngồi xem báo không nói gì. Ly mở tủ lạnh. Đĩa thịt gà cúng từ sáng còn nguyên , tảng thịt bò lạnh cứng lại, nồi măng ninh chân giò còn lưng lửng. Thế là đủ rồi! Thịt bò làm bít tết này, đĩa xào cần tỏi tây này, cắt thêm đĩa giò thủ...Tạm đủ một mâm cỗ để đón khách. Ly giục chồng thay chiếc quần ngủ...

Năm giờ chiều. Thu đi chiếc Attila đỗ xích trước cửa, Hải đi SH bám đằng sau. Hải đầu chải bóng lộn, chiếc cà vạt hoa loang lổ. Chủ khách bắt tay nhau. Những lời chúc quen tai nghe mơn vệt. Lần đầu tiên Hải gặp chồng Ly.

Hải lơ đãng phả khói thuốc. Thằng cha to khỏe , nhưng vụng về không biết ăn mặc, chắc gu thẩm mỹ tồi. Được cái mặt mũi thật thà chất phác. Cái tạng người này một sách, thả ra ngoài ngu ngơ như gà công nghiệp. Ngỡ này, Ly nó xỏ mũi là cái chắc !...Lại có thói quen ngồi rung đùi như lên sài giật, cho làm kinh doanh chết chồng vó!! Hắn có một nốt ruồi dưới môi, cái tướng này cũng thuộc hạng “sâu rượu” đây!

Mâm cỗ được dọn ra. Thông mở tủ lấy chai x.o cùng bốn cái ly. Tất cả

nâng ly “chúc mừng năm mới”. “Mạnh khỏe”. “Vạn sự như ý!” Hải oang oang “Chúc vợ chồng Ly hạnh phúc!”. Thư khẽ nhếch mép cười, cặp với vợ người ta mà lại chúc “hạnh phúc”, xạo hết chỗ nói. Đến tuần rượu thứ ba, Thông nâng ly hỏi:

- Anh Hải công tác gì?
- Tôi kinh doanh ăn uống.
- Thời buổi này, kinh doanh hàng ăn là thời thượng rồi.
- Cũng chả “thượng” lắm đâu. Làm dâu trăm họ mệt lắm ông ạ.- Hải cong ngón út cạy cạy miếng thịt gà dặt ở kẽ răng, rồi tiếp- Bí quyết kinh doanh của tôi là, ngoài chất lượng sản phẩm, giá cả. Còn có khẩu hiệu “khách hàng luôn luôn đúng!” và nhân viên của tôi luôn đi nhẹ, nói khẽ, cười duyên...

Thư nâng cốc: Keng với anh Hải một cái vì câu nói hay trong ngày.

Thông gượng cười, hỏi:

- Thế chị nhà cũng cùng quản lý nhà hàng chứ anh?
- Bà xã tôi là chính! Còn tôi nhận phần “chỉ đạo Khắc Hoè” !
- Sướng nhất anh rồi còn gì. Thuận vợ thuận chồng...

Hải nheo nheo mắt nhìn Thông:

- Chỉ có những ông công chức là sướng thôi, rung đùi hết tháng lĩnh tiền.

Thư tiếp miếng bít tết vào bát Thông, nói:

- Gớm...! Anh làm như thời bao cấp không bằng, không đơn giản đâu !

Hải ngả ngón, nhìn Ly nháy nháy mắt:

- Xét tất cả chúng ta ở đây, chỉ có cô Ly là “sướng” nhất thôi...

Ly khẽ lườm Hải. Cái thẳng cha, cứ tí rượu vào là tây tây, toàn ăn nói linh tinh. Có mặt Thông ở đây mà chẳng có ý tứ gì cả. Thông mà biết được thì có

thách kẻo cũng không dám ngồi mà ba hoa chích choè. Thật lòng Ly cũng không muốn Hải giáp mặt Thông. Làm như thế có phần nào bất nhẫn với Thông quá. Đã ăn vụng rồi thì phải dấu đi, đằng này còn phơ ra như trêu người người ta, mặc dù người ta không biết, nhưng cái trò có tật giật mình ! Đằng này Hải quá chủ quan, nói thẳng ra là quá coi thường Thông. Đến giờ phút này Ly nhìn chồng cảm thấy tội tội và ân hận việc mình đồng ý để Hải đến nhà...

Thông đứng lên, mở đĩa nhạc. Bản “Happy new year” ngập tràn căn phòng. Tất cả cùng đứng lên cùng ly “chúc mừng năm mới!”.

* * *

Ly uể oải tỉnh dậy. Nhìn đồng hồ đã hơn chín giờ. Hôm nay đã là mùng bốn tết. Thông đã lên cơ quan sớm. Ly co ro với chiếc áo khoác, chợt thấy ở mặt bàn chiếc Nokia chặn trên một tờ giấy viết đầy chữ. Ly vội cầm lên đọc. Nét chữ của Thông.

“ Ly ! Anh viết cho em mấy dòng này sau một đêm mất ngủ. Anh định nói chuyện với em, nhưng thôi !

Hải. Tay bạn mà em mời đến nhà chiều hôm qua, đúng ra là thằng bỏ của em ! Tại sao anh lại khẳng định như vậy? Anh biết! Tháng trước, tay Vinh cùng cơ quan bảo anh “tao nhìn thấy thằng cha đi SH đèo vợ mày vào café vườn !”.

Chiều 25 tết anh ở Nam Định về . Lúc đó em đang ở trong buồng tắm. Di động của em có tin nhắn “ Vừa gặp nhau lại nhớ em rồi! Thế nào, em phát

biểu cảm tưởng của mình đi ? Còn anh, trên cả tuyệt vời !- H. ”.

Đọc xong, anh lặng người đi. Không ngờ...!

Đến hôm trực tiếp gặp Hải, qua cử chỉ, thái độ và lời nói của hắn, anh đã tự nén mình lại, anh đã phải kiềm chế để khỏi nổi nóng và vào mặt hắn và tổng cổ hắn ra khỏi nhà.

*Ngày tết, anh không muốn làm to chuyện, chỉ tổ hàng xóm họ chê cười!
Còn con chúng ta nữa. Nó sẽ nghĩ gì về mẹ chúng ?*

Anh tin rằng chuyện đại dột của em là nhất thời! Em hãy nghĩ đến tổ ấm của chúng ta!”

Thông.

Mắt Ly nhoè đi. Hình bóng Hải cao ngạo đến thô bỉ. Hắn nhỏ dần...nhỏ dần và vỡ vụn ra.

KIM LÊ

Kim Lê

Nắng hoàng hôn

Ông Thân bước vào quán café Hoàng Hôn. Không gian tĩnh lặng khác hẳn với cái nhộn nhạo, bon chen xô bồ bên ngoài. Ông đến bên chiếc bàn mọi

khi ông thường ngồi, cô nhân viên có cặp mắt thiếu ngủ lơ đãng nhận ra khách quen, nở nụ cười nhẹ gật đầu chào ông. Quán vắng khách. Bản nhạc Trịnh mở nhỏ như ve vuốt những trữu nặng âu lo thường nhật.

Ông Thân và vợ vào thành phố Hồ Chí Minh đã được tuần lễ. Vào thăm cậu em vợ bị tai nạn ô tô gãy chân phải bó bột. Ông nhâm nhi cốc café, lòng bải hoải trống rỗng. Đôi mắt vô hồn nhìn bức tranh tĩnh vật vẽ mấy cái lọ cổ lẩn lóc. Ông nghỉ hưu đã được dăm năm. Thời gian như những con mọt gặm dần, gặm dần quãng đời còn lại của ông. Chúng ken kết, kéo kẹt ngày đêm, chúng nhẩn nại bền bỉ không buông tha, dù chỉ là những phút giây ông quên đi những thanh âm lạnh rít tàn nhẫn. Để đến một lúc nào đó ông trở nên khô khốc, tàn lụi và đổ ập xuống như một đồng mồi đùn.

Tiền của ông không thiếu. Toà biệt thự năm tầng như một ốc đảo luôn thiếu vắng tiếng người. Ở trong đó ông luôn cảm thấy ngột ngạt bức bối với căn bệnh đau tim và máu nhiễm mỡ của ông. Vật vờ bên cạnh là bộ mặt bèn bẹt, được trát bột phấn mướt lên của bà vợ, luôn rên rỉ vì bệnh đái tháo đường.

...Những năm tháng những loạn quay cuồng. Ông như lọt vào giữa cơn lốc xoáy. Chúng vây vò khiến thể xác ông nhào ra, bết lại.

* * *

Thằng Tuấn. Con trai ông nghiện heroin nặng. Nó cầm con dao nhọn chỉ vào mặt bố, răng nghiến lại : Ông có đưa tiền cho tôi không ? Nếu không, đừng có trách !- Ông tối sầm mặt, cơn đau tim co thắt ngực, lão đảo ngã quy

xuống. Nó sẵn sỏ giằng chiếc cặp da trên tay ông, phong bì “lại quả” văng ra, tiền Đô tung toé. Nó cúi xuống vơ vội lên, cười nhả nhổ : Biết điều ngay từ đầu có hơn không ! Cứ phải để dùng “cảm giác mạnh” !

Dạo đó, ông còn đương chức đương quyền. mãi mê với những ham muốn không có giới hạn về quyền lực và vật chất, việc quản lý giáo dục con cái ông giao hết cho bà vợ. Vợ ông, một người đàn bà được nuông chiều từ bé, con gái của một quan chức đầu tỉnh. Ông lấy bà để dựa vào uy thế của nhạc phụ, mặc dù nhan sắc của bà có phần kém cỏi, lưng bà dài nhưng chân tay lại ngắn, nó cùn cớn như chim cánh cụt, khuôn mặt bèn bẹt với nước da bì bì mai mái...Nhưng, không sao! Đối với ông, “thảm mỹ” là chuyện vặt. Sự nghiệp phải đặt lên trên tất cả! Ông sẵn sàng chấp nhận mọi thứ.

Thằng Tuấn đi đẹt mãi mới qua hết phổ thông, ông cho nó sang Anh quốc du học. Với cái đầu đặc sệt những ăn chơi phóng đảng của nó, còn đâu chỗ để nhồi nhét kiến thức. Nó tụ tập với mấy đứa con nhà đại gia , lê la khắp các quán bar, vũ trường , với những cuộc truy hoan thâu đêm suốt sáng, với những vi thuốc lắc gây ảo giác cuồng loạn coi cuộc đời chỉ bằng một mắt kính Gucci và tiền Đô không hơn gì tờ bạc âm phủ. Những Vòng xoáy cứ thu nhỏ dần, nhỏ dần rồi hút nó xuống những hang hốc của ma túy lúc nào không biết. Một lần, tranh giành gái gú ở quán bar, nó đã choảng một thanh niên sở tại brou đầu sứt trán, bị bắt vào đồn cảnh sát và bị tổng cổ về nước.

Sau cái lần nó dí dao vào mặt ông đòi tiền, cực chẳng đã ông đã phải tổng nó vào trại cai nghiện. Ở trong trại nó được hưởng tiêu chuẩn đặc biệt, Được hơn một năm tưởng đỡ, nào ngờ khi ra nó lại nghiện nặng hơn. Ông tổng nó đi cai lần thứ hai, lần này không được hưởng ưu đãi gì hết. Thiếu thuốc

người nó quắt lại như bộ xương khô. Vợ ông rít lên, gầm lên bảo ông không thương con, bà vẫn lén lút gửi thuốc vào cho nó. Ban quản lý trại quá nể bà.

Một lần sốc thuốc nó đã bị chết trong trại. Nhận được tin báo, ông bà đánh xe con vào. Khi lật tấm rập phủ, thằng con quắt queo xám ngắt. Ông chết đứng, nước mắt ngược vào trong xót xa quặn thắt lại. Cũng là nỗi đau một lúc còn hơn. Âu cũng là thoát cái nợ đời.

Ông bà có trần một mống con. Cứ như cái cây, bói được mỗi một quả mà lại là quả chua, quả đắng, quả thối. Ông buồn chán đi tối ngày, khi về người nhão ra vì những buổi tiệc tùng chiều đải. Quẳng cho vợ những phong bì đầy cộp, ông đổ xuống giường mê man mộng mị.

Ông buồn chán tất cả. Nhà lầu xe hơi để làm gì!? Địa vị danh vọng để làm gì...!? Trước mắt ông chỉ còn một màu không sáng, không tối, nó nhạt toẹt luẩn loã như nước hên lước để lâu ngày.

Tuổi trẻ của ông luôn đầy ắp ước mơ hoài bão. Mỗi tình đầu của ông, trong sáng, thánh thiện. Ông đã để vượt mất tình yêu thiêng liêng ấy, đuổi theo một hình bóng ảo ảnh rực rỡ chói chang, khiến ông không mở nổi mắt. Ông như kẻ mù loà sờ sẫm...cứ ngỡ tưởng mình đang đi trên thảm đỏ đầy hoa.

* * *

Từ hôm ông vào thăm cậu em, sáng nào ông cũng ra đây ngồi. Ngoài tiền cốc café , bao giờ ông cũng boa cho cô nhân viên mười ngàn, gọi là trả

thêm cho cái không gian yên tĩnh ông đã ngồi hàng tiếng đồng hồ. Ông ghét sự ồn ào. Hay là cuộc sống của ông trước kia đã quá nhiều ồn ào. Những ồn ào thon thót không thực lòng, đầy toan tính và đối phó.

Ngoài trời đổ cơn mưa rào. Những cơn mưa bất chợt của đất Sài Gòn. Vài tia nắng còn sót lại vồng lên qua những làn mưa xiên xiên. Ông lơ đãng nhìn trời mưa, bất động im lìm như một pho tượng bị thời gian phủ rêu. Trước đây, ông cô đơn giữa đám đông người, bây giờ hết thời đám đông tản ra, ông càng thấy cô đơn hơn, nhưng là một sự cô đơn dễ chịu. Ông chấp nhận sự cô đơn ấy. Tìm một người thực sự đồng cảm với mình đâu phải chuyện dễ.

Lắm lúc ông tự hỏi: Niềm vui còn lại của mình là gì?

Ăn ư? Chơi ư? Ăn thì được bao nhiêu với bệnh máu nhiễm mỡ của ông. Mà cũng chả thiết! Của ngon vật lạ ông đã ném cả, hỏi còn thiếu thứ gì? Chơi ông càng ngán! Ông đã từng công du Tây-Tàu đủ cả. Những trò du hí trên cõi đời trần tục này ông đều trải qua. Bây giờ sức tàn lực kiệt với bệnh tim mạch còn ham hố nổi gì!? Thi thoảng mấy ông bạn già gặp nhau, ông cười đầy, nói đầy nhưng trong lòng luôn trĩu nặng nỗi buồn.

Khi máy bay chuẩn bị đáp xuống Tân Sơn Nhất, ở trên nhìn xuống, xe hơi nhà lầu hết như đồ chơi con nít, dòng người bé tí tẹo giống như đàn kiến lằng xằng đi lại. Ông thấy cợn lên trong lòng. Trái đất quá nhỏ bé. Kiếp người quá nhỏ bé. Thế mà còn chiến tranh, bão lụt, sóng thần, động đất, rồi bon chen, giành giật, kèn cựa, ghen ghét... Để mà làm gì? Để mà làm gì khi ta không có được tí ti của lòng nhân ái? Để suốt đời ta phải đeo đẳng một cái tâm bấn loạn cho đến lúc trở về cát bụi.?

Tai ông ong ong như ngàn đấm côn trùng rả rích. Những âm thanh rít lên của bà vợ: “Chị Tư gọi điện báo. Lô đất ở Đ. Ông đã nhận rồi, sao bây giờ lại trả lại?”-“Không nuốt trôi được thì phải nhả ra chứ sao!”- “Tại sao lại không trôi!?”-“Dân người ta kiến nghị, tương cả lên báo rồi kia kìa!”. Bà thở dài đánh thượt, môi trề ra: “Đúng là vừa đái vừa nhòm. Vụ ở H., ở Y., dân nó kiến nghị ầm ầm, có sao đâu! Chó sửa việc của chó. Mình đi việc của mình!”. Đúng là đồ đàn bà, đái không qua nổi ngọn cỏ. Ông gất lên: “Bà cứ ngồi đấy mà phán. Chuẩn bị kiểm kê tài sản từ cấp huyện ngược lên. Lo chống đỡ đi là vừa.”

Bà vẫn lải nhải. Cái giọng đàn bà nói dai. Nào là bảo ông không thức thối, không nhanh nhậy, không biết đường tranh thủ... Bà vẫn lải nhải những âm thanh nghe mòn vẹt cả tai. Đầu ông ong ong như cả đấm côn trùng rả rích.

* * *

Trời tạnh mưa. Ông rời quán café bước ra đường. Không khí ẩm hơi nước. Thấy còn sớm, ông thùng thảng bước đi dạo phố. Sài Gòn lộng lẫy nhưng cuộc sống gấp gáp. Ông cảm thấy dư thừa đi nép vào bên hè. Bước chân vô định cứ đưa ông đi hoàn toàn không ý thức...

Khi đi qua một ngôi chùa có đông người ra vào, ông hỏi người bán hoa ở cổng, được biết hôm nay là ngày Phật đản. Ông rẽ vào trong chùa. Không gian ngát mùi hương, tiếng mõ đều đều trộn lẫn tiếng rầm rì đọc kinh của các tín đồ. Ông vịn tay vào đôi rồng đá nhìn lên. Cánh cửa Tam Bảo dán tờ

giấy ghi rõ lời Phật dạy “Cuộc đời không sẵn tội lỗi khổ đau. Chỉ có con người tạo ra khổ đau tội lỗi.” Điều này không lạ đối với ông. Nhưng ở đây, giữa không gian từ bi hỉ xả của Phật Thích Ca, Phật Bà Quan Âm và các vị Bồ Tát, của Ông Ác , Ông Thiện, của thập điện Diêm Vương với những khuôn mặt thành kính của các tín đồ đang sám hối đầy vẻ hướng thiện. Ông thấy triết lí nhà Phật mới đúng làm sao ! Ông đứng lặng người đi...

Từ trong Tam Bảo, người đàn bà mặc áo màu gụ bước ra. Trông bà ta quen quá. Ông định thần nhìn lại. Đúng rồi! Cặp mắt ấy...khuôn mặt ấy...Khi bà ta đến gần, ông bàng hoàng, sững sờ, miệng lắp bắp : Huệ...! Có phải Huệ không !? Bà ta ngược lên nhìn ông, thoáng chút ngỡ ngàng, rồi lạnh lùng : Ông nhầm rồi..., tôi không phải là Huệ! Bà quay người rảo bước, ông nhào theo nắm cổ tay bà : Huệ...! Tôi đây mà...Thân đây ! –Bà hất nhẹ tay ông. Ông lão đảo, ngực đau thắt lại, tai ù đi, người run lẩy bẩy. Người đàn bà thấy vậy quay lại, dìu ông đến ghé đá ở góc chùa.

Quá khứ cách đây hơn 30 năm bà đã chôn vùi nay sống lại...

Hồi đó bà là một thiếu nữ ngoài 20 tuổi. Tuổi thanh xuân tràn đầy nhựa sống. Huệ là nhân viên phòng y tế Huyện. Thân là bộ đội xuất ngũ, làm cán bộ chuyên trách. Cô thanh niên xung phong dáng người thon lẳn, mái tóc ngang vai, khuôn mặt luôn sáng lên vì nụ cười. Anh cán bộ đẹp trai nhanh nhẹn, dáng dong dỏng, mũi cao và cặp lông mày đậm. Hai người yêu nhau. Tình yêu trong sáng của mối tình đầu luôn thánh thiện như vườn hoa thơm đầy ắp tiếng chim. Thời gian riu rít trôi, xuân qua hạ tới.

Được hơn một năm, Thân chuyển công tác lên tỉnh. Trước khi đi, đêm đó

Huệ nép vào người Thân trên chòi đề lộng gió, nghe rõ tiếng lòng nhau thổn thức cùng dư âm của dòng sông như hoà quyện thành bản giao hưởng tình yêu giữa miên man trời đất.....

Hai tháng sau, Huệ thấy trong người khang khác. Gọi điện báo cho Thân biết. Anh bảo, nếu trót bị, em phải đi giải quyết hậu quả. Huệ len lén đến bệnh viện phụ sản. Bà bác sĩ khám rồi bảo “Cô có vấn đề về buồng trứng. Nếu nạo hút sau này sẽ vô sinh!”. Huệ bàng hoàng chới với. Cô đã ngược lên Tỉnh, tìm đến cơ quan của Thân. Anh đã lần khân , chần chừ, mãi mới ra gặp cô. Hai người ra quán café ngồi. Mặt Thân sưng lên:

-Đã bảo ở nhà “giải quyết”! Tiền nong mượn tạm anh Tư. Còn mò lên đây làm gì!?

Huệ cố nuốt cục nghẹn vào trong:

-Em đã đến bệnh viện...Bác sĩ bảo... nếu nạo sau này sẽ không có con...

Thân thấy người gai lên. Một lúc sau, khẽ gất:

- Hoàn cảnh bây giờ không cho phép. Bắt buộc phải cho ra thôi! Sau này...sau này khoa học phát triển. Tình hình sẽ khác...

Huệ cúi gằm mặt. Thút thít khóc. Thân rít lên qua kẽ răng:- Trời ạ! Lại còn khóc nữa. –Anh móc ví lấy tiền- Em cầm lấy, về giải quyết ngay! Chuyện con cái tính sau!

Huệ ngẩng lên, nhìn thẳng vào khuôn mặt vô cảm của Thân. Cũng khuôn mặt ấy, cô đã từng ôm ấp tin tưởng nay tanh lạnh hững hờ.

Huệ vung tay hất mạnh, mấy đồng bạc văng ra. Cô đứng thẳng dậy, ném cái nhìn khinh bỉ vào mặt Thân.

Cô không thể chấp nhận thái độ tàn nhẫn này được. Nó sẽ cướp đi cái quyền

làm mẹ của cô. Cái quyền bất kỳ người phụ nữ nào trên đời này đều mong muốn. Dù có phải hứng chịu những xỉ vả lăng nhục của dư luận và muôn vàn thách đố nghiệt ngã của mưu sinh.

Huệ quay phắt người , bước ra khỏi quán.

Cô đã lang thang suốt đêm với hai dòng nước mắt hoà lẫn vào cơn mưa phùn cuối đông.

Huệ đã ôm bết cả tuần lễ. Cả tuần lễ cũng không hề có tin tức gì của Thân. Đã có lúc Huệ nghĩ đến quên sinh. Chỉ một vốc thuốc ngủ thôi , cô sẽ vĩnh viễn ra đi khỏi cõi đời bạc bẽo này...

Huệ đã đáp chuyến tàu tốc hành vào thành phố Hồ Chí Minh, nơi bà dì ruột cô đang ở. Nhà dì có hai mẹ con. Chồng dì đang học tập cải tạo.

Hàng ngày Huệ đi thu lượm ve chai, bán nước sinh tố, bán bánh mỳ dạo.

Bụng chữa vượt mặt vẫn bươn trải, lê mòn gót trên vỉa hè Sài Gòn. Đến nỗi bà dì phải bảo:- Bụng to thế, nghỉ ở nhà đi cháu. Mặc mớ gì mà phải lặn lội, nhớ ôm ra đây thì khổ. Huệ bảo:- Cháu nghỉ ở nhà lại ốm thêm. Đi lại cho dễ sinh. Bà dì nhìn cháu ái ngại:- Tổ cha cái thằng Sở Khanh...-Huệ ngắt lời dì, thẳng thốt:- Người ta lỗi một, thì cháu lắm mười dì ơi.

Đến ngày đến tháng. Huệ đã sinh nở một bé trai kháu khỉnh.

Khi con lớn khôn có hỏi về bố. Huệ giấu nước mắt vào trong, bảo bố đã chết khi con còn trong bụng mẹ. Huệ đã đào sâu chôn chặt. Và thực lòng, cô cũng coi Thân như không có trên đời.

Thằng con phận nghèo nhưng được cái sáng dạ. Học giỏi, lại chịu thương chịu khó. Ngoài giờ học, nó phụ giúp mẹ đẩy xe hàng khắp hang cùng ngõ hẻm. Những lúc Huệ trái nắng giở giời, nó thay mẹ đi bán bánh mỳ dạo, lóc cóc đạp xe đi thu mua phế liệu. Nó là niềm an ủi duy nhất của Huệ. Trái tim cô đã khép kín để dồn tất cả hơi ấm còn lại cho con.

Năm tháng vật vã mưu sinh...

Chẳng mấy chốc con trai Huệ đã học hết lớp 12. Nó học một lè không bị đúp năm nào. Được vào thẳng đại học. Nó đã tốt nghiệp đại học Luật với bằng ưu. Hiện đang là luật sư cho một công ty nước ngoài.

Cho đến hôm nay. Gặp lại Thân trong lễ Phật đản giữa đất Sài Gòn này. Mái tóc của ông đã ngả sang màu sương bạc. Khuôn mặt bà đã hằn rõ vết nhàu nhĩ của thời gian. Cuộc gặp bề bàng bà không hề mong đợi. Ông nhìn bà, đôi mắt nghiền ngẫm, nói như hụt hơi:

-Tình hình của Huệ...Huệ bây giờ ra sao...? Tôi...tôi đã dò tìm...

- Tình hình gì cơ?- Bà lơ đãng hỏi lại.

- Tình hình...- Ông thấy như nghẹt thở, húng hắng ho, rồi tiếp- Đạo ấy...ấy...Huệ có đi...đi “giải quyết” không..?

Bà lặng thinh. Trong lòng nhói đau. Nếu nghe lời Thân thì không hiểu bây

giờ mình thế nào? Có thể sẽ lấy một ông chồng khác. Có thể cuộc sống sẽ nhàn hạ hơn, sung sướng hơn. Nhưng cô độc! Nỗi cô độc khủng khiếp của người đàn bà không con cái! Tất cả những đùa cợt của số phận bà đã chấp nhận. Bà đã chấp nhận nuôi con một mình mà không hề có một tình yêu thứ hai. Bà đã quên ông từ lâu. Mà cũng chẳng phải nhớ làm gì...

Nhưng bây giờ gặp lại. Khi cả hai đã vào tuổi xế chiều, bóng bảng lảng của hoàng hôn chẳng mấy chốc sẽ vụt tắt. Bà như cảm thấy còn một sợi dây vô hình chằng chéo giữa hai người. Sợi dây ấy càng thít chặt hơn giữa ông và thằng con, tuy mỏng manh nhưng dù sao vẫn là tình phụ tử, vẫn là giọt máu của ông để lại.

Khi ông cất tiếng gọi. Bà đã tăng lời quay đi. Nhưng thấy ông lão đảo muốn ngã, lòng trắc ẩn trong bà không dừng được. Vẻ mặt u uẩn và cặp mắt hùm hụp già nua của ông không dấu nổi nỗi buồn chán. Nếu dấu ông. Bà sẽ không được thanh thản khi về nơi chín suối...

Ông lập cập ngồi bên cạnh bà. Người rũ xuống và đôi mắt mù sương. Tự nhiên lòng bà se lại. Từ trong sâu thẳm trĩu nặng tuôn trào ra những giọt nước mắt.

KIM LÊ

Kim Lê

Tri nhân - Tri diện - Bất tri tâm

Ông có tướng ngũ đoản. Tướng ngũ đoản cái gì cũng ngắn. Mặt ngắn, chân ngắn, tay ngắn... Một sự chênh mảng của tạo hoá khiến cơ thể ông trở nên cùn cớn, thiếu hụt và giảm đi rất nhiều về phần thẩm mỹ. Có một lão thầy tướng nhìn ông kinh ngạc bảo : Ngài có tướng đại quý ! Nếu không bị phá cách bởi cặp mắt hơi nhỏ so với khuôn mặt thì đường hoạn lộ vinh hoa phú quý là lẽ đương nhiên ! Bù lại, ngài có “giác quan thứ sáu”, biết được những cái bên trong mà người đời che giấu. Cũng là cái Phúc - Hoạ của ngài !

Ông chỉ nhếch mép cười . Không tin !

“Vinh hoa phú quý” ư ? Đến thẳng gác công ở nhà hàng cũng thừa biết ! Còn “giác quan thứ sáu”? Chắc lão thầy tướng nửa mùa nhìn đôi mắt của ông hơi nhỏ liên tưởng đến thuật thôi miên của loài rắn. Còn “trong phúc có hoạ” ư ? Chỉ là mớ triết lý ba xu rưỡi của mấy gã thầy Tàu. Còn đối với ông, tuổi ngoài ngũ thập nhưng phúc-lộc vẫn đến ào ào. Ông có đòi hỏi gì đâu ? Mọi người hoàn toàn tự nguyện ! Ông giúp họ. Họ trả ơn ông. Đơn giản vậy thôi ! Toàn những người tử tế cả ! Cậu Tư bên tài chính kêu nhà cửa chật chội, ông ký cái roẹt cấp cho hẳn mảnh đất kề bên cơ quan. Cô Hạnh công ty x,

vương mấy công ten nơ ngoài hải quan. Ông phân cho tay giám đốc sở giải quyết gọn lẹ...v.v...Toàn những việc đáng giúp đỡ cả ! Ở đời giúp nhau là chính ! Đơn giản như vậy mà dư luận cứ vồng lên này nọ. Thời buổi giúp nhau cùng phát triển mà họ không chịu hiểu. Hay nói chính xác là họ quá chậm hiểu !

Vợ ông không chậm hiểu như họ. Ngược lại, bà hiểu quá rành rẽ tới mức vượt quá ngưỡng của lòng tử tế. Tay Tư được mảnh đất mừng húm như cha chết sống lại, biếu ông bọc quà trong có năm cây vàng. Vợ ông rí rả : Mảnh đất trị giá ngót tỷ, nó xón cho mình từng ấy rõ là cái quân khó đin ! Cô Hạnh thoát được mấy công ten nơ, biếu ông chai rượu ngoại kèm theo phong bì năm ngàn đô. Bà vợ bữu môi : Lần sau ông cách mặt nó ra. Đối với loại ấy có mà rồi hơi. Làm đĩ nhưng tiếc tiền son phấn ! Ông thấy chướng tai, vặc lại : Bà quá nó vừa vừa chứ ! Minh giúp họ vô tư, họ biết ơn gọi là có chút thơm thảo. Nhiều ít không quan trọng, quan trọng là ở tấm lòng ! Bà nhìn ông như nhìn một vật thể lạ từ sao thổ rơi xuống, cặp môi son nguyền dài tề ra : Tấm lòng...! Ông sống ở thời kỳ trước công nguyên đấy à ?! Nói thẳng toẹt là đáy lòng cho xong ! Đáy lòng nó là gì ông biết không ? Là ruột già đấy thừa với ông ạ !!! Ông ngán ngẩm bỏ lên trên gác. Đành hanh như thế là cùng. Không có được tí ti của tình nhân loại. Bao nhiêu cũng là ít. Mà có thiếu gì đâu cơ chứ...

* * *

Sau cuộc chiêu đãi, ồn ào những cái bắt tay riu rít, ồn ào những lời mời chào

thân thiện. Ông lật đặt ra xe con trở về. Xe lướt êm trên đường quốc lộ. Cảnh vật hai bên đường loang loáng, máy lạnh chạy vo vo ru ông vào giấc ngủ...Bỗng chiếc xe lạng đi đâm sầm xuống hố vôi ven đường. Ông bị hất tung lên, đầu đập vào thành xe bất tỉnh nhân sự...

Khi tỉnh dậy. Ông thấy mình đang nằm trong bệnh viện. Tay lái xe chạy vào hỗn hển : Cháu tránh thẳng Toyota đi ngược chiều, nó say rượu đánh võng giữa đường, cháu không xử lý nhanh thì đầu đầu rồi...! Hai chiếc xe không đầu đầu nhau, nhưng cái đầu của ông có vấn đề. Bác sĩ chụp cắt lớp bảo tổn thương vùng thùy trái, phải ngưng hoạt động một thời gian.

...Ông nằm im, đầu đau như búa bổ, cảm thấy óc mình nhão ra, bết lại. Lúc sau lại thấy lạnh buốt hai thái dương như có tảng băng đông cứng trong đầu. Người ông nổi gai như bị sốt rét xong lại hầm hập nhớp nháp mồ hôi. Ông linh cảm thấy trong đầu có sự cố kì lạ. Lúc thì rầm rập như cả đoàn tàu đang chạy, lúc thì im ắng đến lạ lùng của một thế giới vô âm thanh. Bỗng trong đầu ông rung lên những tiếng u...u...xoèn...xoẹt..như tần số của chiếc radio đang dò sóng. Một luồng khí nóng rần rập chạy qua thái dương, những tiếng xoèn xoẹt nhỏ dần...nhỏ dần, âm âm trong đầu ông giọng nói rành rẽ “.

May mà hấn không chết, nếu hấn chết thì mình chỉ còn nước bán sỏi, đi tù là cái chắc !”. Ông ngạc nhiên nhìn quanh. Trong phòng cấp cứu chỉ có tay lái xe đang ngồi trầm ngâm đốt thuốc. Ông nhú mày, hỏi tay lái xe :

-Cậu vừa nói gì thế ?.

Tay lái xe sững sờ :

-Không ạ ! Cháu có nói gì đâu..?

- Rõ ràng tôi nghe thấy cậu nói. Cậu bảo ai sống? Ai chết? Ai đi tù?

Tay lái xe chợt dạ “ Sao lão lùn lại biết được ý nghĩ của mình !?”

- Cậu bảo ai là lão lùn?

- Dạ...không ạ...! Dạ...không...! Tay lái xe mặt tái mét, run lẩy bẩy, hốt hoảng bỏ chạy ra khỏi phòng.

Ông phát hiện ra mình có một khả năng kì lạ. Nghe được những ý nghĩ của người khác .

Lúc sau, vợ ông đi vào. Bà âu yếm đặt tay lên trán ông, cất giọng nhỏ nhẹ :
Mình lại nóng đầu rồi đây này. Mình uống nước sâm đi, thứ này giải nhiệt tốt lắm.- Bà đỡ ông dậy , kê cốc nước vào miệng ông dễ dàng như dỗ một đứa trẻ. Ông hợp từng ngụm nước mát lạnh, thấy trong đầu nhẹ đi. Tình cảm hiền dịu, sự âu yếm chăm sóc đã biến cốc nước thành thứ nước huyền ảo tưới đẫm trong ông lòng vị tha với những dục vọng đời thường của bà.

Bà lấy khăn thấm thấm những giọt nước nhều xuống mép ông . Ánh mắt bà hơi trùng xuống “ không hiểu sao mình lại là vợ lão chim cánh cụt này kia chứ...”. Ông sa sầm nét mặt, nhìn thẳng vào cặp mắt đang nheo nheo của bà, giọng ông đánh lại :

- Bà hỏi hận à ? Kiếm ngay một thằng tốt mã mà về ở với nó !

Bà tròn mắt sửng sờ :

-Kìa...mình...! Tôi có nói...nói gì đâu...

- Còn cãi à !

- Ô...ơ...không mà...! Thật! Tôi không nói gì mà...!

Ông lặng thinh, nhắm nghiền mắt lại. Chưa chát đến thế là cùng . Không hề có chút yêu thương chỉ là sự bầu víu của ham muốn vật chất.

Lại có tiếng xoèn xoẹt âm âm trong đầu ông “ Khỉ thật...! Lão ta như có ma xó...!”. Ông mở mắt, nhìn xoáy vào cái mũi thắm mỹ viện đang ửng đỏ. Bà vợ lúng túng. Ông chồm dậy :

-Quên ngay lão ma xó này đi! Quên đi...! Đồ...đồ giả dối!

Ông vung tay gạt cốc nước xuống đất vỡ tan. Bà sợ hãi lùi lại, vương phải chân vấy ngã dúm dui,xong lồm cồm ngồi dậy mặt bột đi. Bà sắp ngã chạy ra ngoài, mồm lảm bảm: Lão ta bị ma ám rồi...! Đúng là ma ám rồi...!

Ông nằm bất động, người trũng xuống , tê dại đi. Thì ra cái tử tế bên ngoài chỉ là giả dối. Trước đây mình bị ảo tưởng quá nhiều. Biết được bộ mặt thật trần trụi không hiểu là phúc hay là hoạ đây? Có lẽ lão thầy tướng nói đúng...

* * *

Chiều hôm ấy, mọi quan hệ tíu tít đến thăm ông. Ai cũng cố tạo ra vẻ mặt thân thiện, ái ngại cho sếp. Giám đốc công ty x, nắm bàn tay nguội lạnh của ông run run cảm động : Cũng là cái hạn anh ạ ! Năm nay là năm tuổi, anh có hạn tàu xe...cũng may chỉ bị nhẹ . Hắn đặt túi quà lên bàn, thăm nghĩ “ phong bì mười ngàn đô đây ông tướng ạ . Nhớ giải quyết cho cái dự án Y. Không có chuyện cho không ,biểu không đâu!”

Ông nhếch mép cười khẩy.

Đại diện công ty Z là một gã bụng phệ, cổ len vào sát đầu giường, cặp mắt ti hí hấp háy, giọng xệt xuống : Như thế cũng là may lắm rồi sếp ạ. Phúc đức nhà sếp to bằng mười cái đình! Sếp ăn ở tình nghĩa nên “đức năng thắng số”! Nhưng trong bụng gã lại nghĩ “ tình nghĩa mà không có tiền thì cũng vứt vào

một xó. Cứ trông mặt hần thì biết, cứ vờ vọt lên mặt đạo đức nhưng bao nhiêu cũng là ít”.

Ông nén cái thở dài, mặt tím lại.

Giám đốc công ty cổ phần là một ả mặt xám môi chì, ăn mặc như phường đồng bóng, xấp lại gần cất giọng thương cảm : Em thấy anh đạo này xanh lăm , chắc phải lo nhiều việc. Anh nên nghỉ ngơi tĩnh dưỡng để đảm bảo sức khỏe. Em có thằng cháu bên Hàn Quốc gửi về mấy hộp sâm Cao Ly chính hiệu , biếu để anh dùng. Nhưng đầu ả lại nghĩ “đồ quỉ lùn Checlomo, có mỗi cái hợp đồng của bà mãi vẫn chưa duyệt. Đám mồm cho lão thêm năm ngàn đô nữa, cái mồm cá ngão kia phải biết...”

Ông nhìn bọn họ như những quái nhân lộ rõ nguyên hình.

Tất cả những ý nghĩ được giấu kín sau tấm mặt nạ được bóc trần trơ trên đến bỉ ổi. Ông nghe rõ mồn một. Luồng sóng phát ra quá mạnh , ăng ten não bộ của ông thu lại chuyển ngữ vang vang trong đầu...

Chua chát quá...! Chua chát quá...!

Ông ôm đầu không chịu nổi. Bầu không khí như đặc quánh làm ông khó thở. Ông úp mặt xuống gối khóc rưng rức. Đám người vây quanh nhìn ông khó hiểu...

Ông bỗng chồm dậy, vơ hết các túi quà quảng hết xuống đất. Ông gào lên : Các người xéo cả đi ! Cút hết cả đi ! Mắt ông rục lên như có quảng lửa chiếu vào.

Đám người nhón nháo sợ hãi nhìn ông. Tất cả co rúm người lại , họ bất động như những hình nhân nhìn đống quạ dưới đất tung toé, những chiếc phong bì ềnh ệch vung vãi. Không ai bảo ai, họ len lén như kẻ vụng trộm cúi xuống nhặt phong bì của mình lên. Họ lùi nhanh ra cửa túm tụm lại xì xào: Lão ta bị điên rồi ! Đúng là bị điên rồi...!

Ông nằm bất động, người trũng xuống, tê dại đi....

KIM- LÊ

Nguồn: Tác giả/ Vnthuquan - Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 14 tháng 2 năm 2009